

Pesnica za otroke, odrasle in vse ostale

Peter Kolšek

» V ponedeljek zvečer je bila v klubu Cankarjevega doma tiha slovesnost, posvečena ustvarjanju pesnice **Saše Vegri**. Dan pred tem, torej 12. decembra, je namreč dopolnila sedemdeset let. Slavje so ji pripravile in jo nanj povabile poklicne in mlajše pesniške sopotnice, **Marjana Kobe, Rosanda Sajko, Barbara Simoniti in Maja Vidmar**. Večer z njimi in zaradi nje je uglasila **Barbara Korun**. «

Foto Igor Zaplati

Saša Vegri

Danes je najbrž tako, da poznajo mlajši ljudje, recimo tam pod trideset, predvsem otroško poezijo Saše Vegri, starejši pa tudi njeno pesništvo za odrasle. S. Vegri je namreč svoje verze razpela v obe smeri, in to precej izenačeno. Konec petdesetih in zlasti v šestdesetih letih je bila eno vodilnih imen slovenske poezije, potem pa se je bolj kot k odraslim nagnila k otrokom.

Ceprav »odrasle« poezije ni opustila, je bila ta zadnja desetletja zagotovo v senci prepričljivega nagovarjanja otrok, kakršnega poznamo iz knjig *Jure Kvak Kvak* (1975), *Mama pravi, da v očkovi glavi* (1978), *To niso pesmi za otroke ali kako se dela otroke* (1983), *Kaj se zgodi, če kdo ne spi* (1991). Že naslovi povedo veliko. Pesmice, kakršna je na primer tista o angini, ki da je »bolezen fina« (le kdo je nima v ušesih?), so otrokom govorile o stvareh, ki se jih je otroška pozija pred njo rada izogibala, in na način, ki bi se pred njo zdel banalen. Saša Vegri je namreč pokazal izrazit smisel za življenje, ne le v otroško dušo, tudi v sodobno življenje, s katerim se srečujejo otroci. In še nekaj: toli-

ko kot otrokom je pesnica svoje poslanice o ravnanju z otroki med vrsticami pošiljala tudi staršem. V dopisovanju s Francetom Pibernikom je najti tole opažanje o otrocih in starših: »Vse prepogosto jim asphaltiramo poti za noge in glavo in potem se čudimo, da je toliko razbitih mladih glav.«

Sicer pa se je Saša Vegri (preden si je nadela ime, po katerem jo že dolgo poznamo, se je pisala Albina Dobršek) pojavila leta 1958 z zbirko *Mesečni konj*. »V črtno takratnega pesništva je zagrnala močne snope sončne luči in sveže zelene barve,« je o njenem nastopu zapisal Boris Paternu. Pa tudi to, da je pokazala »izredni čut za ohranjanje življenja« (zagotovo oznaka, ki kaže proti kasnejši otroški poeziji, povezani z njenim materinstvom). Sledile so zbirke *Naplavljeni plen* (1961), *Zajtrkujem v urejenem naročju* (1967), *Ofelija in trojni aksel* (1977), *Konstelacije* (1980); potem je moralo miniti enaindvajset let, da je izšla njena nova zbirka za odrasle, *Tebi v tišino*. Tisti »snopi sončne luči« so se v njeni zreli poeziji, ki pripada blagemu modernizmu, razpuščili in dobili zamolke tone, potemneli pa niso nikoli.